

ΕΥΘΥΝΗ

[ανεπιστημίου 10 - Ἀθήνα, 106 71 - Τηλ. 36.1]

Ζ. 305 / 1997

* Ξανασταματῶ σ' έναν ξεχωριστά προικισμένο πεζογράφο, τόν Νίκο Μπακόλα. —καί λέω πῶς ξανασταματῶ, γιατί εἶχα τήν χαρά νά προσέξω τό ἔργο του καί παλιότερα καί νά ἐκτιμῆσω τίς ἀρετές του. Ἀφηγητής μέ μιὰ έντονη προσωπικότητα, μέ άνεση συγκερασμένη μέ άνησυχία καί διερευνητική βούληση τῶν δυνατοτήτων τῆς πεζογραφίας, ἀνακλύπει μέσα ἀπό τό πρωτεϊκό κλίμα τῆς προσφυλοῦς μου Θεσσαλονίκης, αὐτῆς πού ἐξεθρεψε τά πιό πρωτότυπα καί ριζοσπαστικά ταλέντα τῆς Λογοτεχνίας τοῦ αἰῶνα μας. Λοιπόν ὁ Μπακόλας μᾶς συναρπάζει μέ τό πολυδιάστατο ἀφήγημά του «Ἡ κεφαλή» (ἐκδ. Κέδρος) ὅπου μ' ἐπίκεντρο τόν ἔνδοξο κι ἀλησμόνητο Μακεδονικό Ἀγῶνα συντίθεται καί σαρκῶνεται σέ μορφές ἢ Παράδοση τῶν Ἑλλήνων, ἀπό τόν Ζήωνα ὡς τόν Παῦλο Μελά, καί μ' έναν τρόπο προσωπικό, καλειδοσκοπικό θά ἔλεγα, ἐνῶ σ' έναν ἄλλο τόμο μέ τίτλο «Τό ταξίδι πού πληγώνει» (ἐκδ. Χειρόγραφα), ὁ συγγραφέας ταμιεύει ἔξι πεζογραφήματά του μέ ἀντίστοιχες μετακινήσεις του σέ χῶρο καί σέ χρόνο, συγκεκριμενοποιώντας τήν ἀρετή τῆς ἀσύγκριτης ἀπλότητας καί ἀμεσότητας τῆς γραφῆς του.